

Koen Wauters
KOEN IN DAKAR

Leesexemplaar

KOEN WAUTERS

KOEN IN DAKAR

P E L C K M A N S

**VOOR JURGEN DAMEN EN MAXIM FERYN
ZIJ RIJDEN VOOR ALTIJD MET ONS MEE.**

Leesvoorbeeld

KOEN WAUTERS ZOEKT ASIEL IN WOESTIJN

INHOUD

	VOORWOORD: DEN BLED ROEPT	9
HOOFDSTUK 1	HET BEGON ALLEMAAL MET EEN FOTO	15
HOOFDSTUK 2	EN TOEN WAS HET VOOR ECHT	21
HOOFDSTUK 3	VLAANDERENS BEKENDSTE GPS-GEBRUIKER	33
HOOFDSTUK 4	DE FUN VAN CONSTANTE STRESS	49
HOOFDSTUK 5	ROCK-'N-ROLL ALS IDEALE VOORBEREIDING	57
HOOFDSTUK 6	IK BEN DAKARIST, GEEN RALLYRIJDER	69
HOOFDSTUK 7	DE DAKAR IS VAN DE AMATEURS	83
HOOFDSTUK 8	DE ECHTE HELDEN VAN DE WOESTIJN	97
HOOFDSTUK 9	EEN TEAM VAN DOORBIJTERS	107
HOOFDSTUK 10	DE GEVAREN VAN DE RACE	119
HOOFDSTUK 11	DE GRUWELIJKE SCHOONHEID VAN DE DUINEN	133
HOOFDSTUK 12	DE VOORRUIT DIE MIJN DAKAR NEKTE	147
HOOFDSTUK 13	BESCHOTEN EN BEROOFT	157
HOOFDSTUK 14	DE BESTE CARROSSIERS VAN DE DAKAR	169
HOOFDSTUK 15	ALS HET TEAM JE ENIGE FAMILIE IS	179
HOOFDSTUK 16	PLOOIEN VOOR DE ONVERBIDDELIJKE WOESTIJN	189
HOOFDSTUK 17	AFSCHEID VAN DE WOESTIJN	195
HOOFDSTUK 18	DE DAKAR LAAT ME NIET LOS	203

VOORWOORD

DEN BLED ROEPT

De Dakar, dat is de ene onverwachte situatie na de andere. Dát is avontuur.

Soms hoor je mensen zeggen: ‘We zaten daar in het hol van Pluto.’

Sorry, maar dat is dikke zever als het om een bestemming in Vlaanderen gaat. Bij ons bestaat *the middle of nowhere* niet. Altijd is er wel ergens een drukke weg in de buurt. In Vlaanderen vind je praktisch geen landschap meer zonder huis, boerderij of kerktoren. En overal zijn er obstakels waartegen je kunt botsen.

In de woestijn zijn er plaatsen waar je achter het stuur in slaap kunt vallen en vervolgens kilometers en kilometers kunt blijven rijden, zonder ergens tegen aan te knallen. Dán ben je *in the middle of nowhere*. Dát is *den bled*, zoals wij zeggen.

In 1996 kon ik dankzij AD Sport, het team van racelegende Albert Vanierschot, voor het eerst deelnemen aan de Dakar. Sindsdien blijft de ongerepte woestheid van de woestijn me aantrekken. De zandduinen van de Sahara overweldigden me—niet alleen door hun woeste pracht—maar evenzeer door de dreiging die van die zandbergen uitging. En dan heeft de woestijn ook nog zoveel andere gedaanten.

Een Dakar rijden is onvergetelijk. Je komt op zoveel plaatsen waar je anders nooit raakt. Je maakt er stoten mee die je je vooraf niet had kunnen voorstellen.

Als je bij een reisagentschap een avontuurlijke reis boekt, weet je dat je leuke dingen zult doen, maar de intensiteit van een Dakar vind je er niet. Een goede vakantie verloopt volgens plan, terwijl de woestijn haar eigen plannen heeft.

*Ik wil je laten voelen waarom
de duinen zo verslavend
zijn. Waarom alle slaaptkort
en autopannes toch altijd
de moeite waard blijven.*

De Dakar, dat is de ene onverwachte situatie na de andere. Dát is avontuur.

De Dakar is ook meer dan autorijden. Ik heb er een grote liefde voor Afrika aan overgehouden. Er is de waanzinnige schoonheid van de natuur, maar ik kijk ook met grote bewondering naar de vindingrijkheid van de mensen die er wonen.

Vanaf 2009 vond de Dakar plaats in Zuid-Amerika en ook daar toonde *den bled* zich in al zijn ruwe aantrekkelijkheid. Ook daar leerde ik dat de woestijn altijd het laatste woord heeft.

Ondanks die grote liefde voor de woestijn, kapte ik in 2012 met de Dakar. Ik kon het niet meer opbrengen om mijn kinderen achter te laten voor zoiets heftigs als een woestijnrally. Zonder opgroeiende kindjes is het gemakkelijk om zorgeloos over de duinen te knallen, maar door Zita en Nono werd alles anders.

Ik had twaalf keer deelgenomen aan de Dakar en tien keer had ik de finish gehaald. Dat was een mooi rapport. Daar had ik vrede mee.

Een toevallig, maar emotioneel gesprek met racelegende Jacky Ickx nam alle twijfel weg. En toen mijn goede vriend en copiloot Jurgen Damen omkwam in een andere woestijnrally, stond het helemaal vast: Koen Wauters zou geen Dakar meer rijden.

Maar kijk, zeg nooit nooit. In 2022 nam ik met Pascal Feryn deel aan de light-versie van de Dakar, de Dakar Classic in Saudi-Arabië. Dat was niet alleen een blij weerzien met de woestijn, maar met het hele team van Feryn Dakar Sport. Die mensen draag ik stuk voor stuk in mijn hart.

Ik kreeg de smaak van het zand weer te pakken. Alleen was die Dakar-light een beetje té licht. En zo rijpte het plan om opnieuw deel te nemen aan de echte Dakar. Nu met de zegen van mijn kinderen, die op de een of andere manier begrijpen dat hun papa niet kan weerstaan aan de roep van *den bled*.

Met dit boek neem ik je mee naar de woestijn. Ik wil je laten voelen waarom de duinen zo verslavend zijn. Waarom alle slaaptekort en autopannes toch altijd de moeite waard blijven. In de woestijn kom je jezelf tegen, want in die wereld van zand en rotsen is er geen plaats voor pretentie: alle maskers vallen af.

De Dakar is geen race in de woestijn, maar een groot avontuur op wielen.

Kris Wauters en Koen Wauters

1

HOOFDSTUK 1

HET BEGON ALLEMAAL MET EEN FOTO

C'mon, join the joyride!

In 1992 trok Roxette op tournee door Europa en wij zouden met Clouseau het voorprogramma spelen. Dat was een buitengewone kans, want de Zweedse groep had met 'Joyride' een monsterhit gescoord. Zij waren echt groot geworden.

Om ons voor te bereiden repeteerden we bij pianobouwer Roland in Olen. Tussen de repetities door viel mijn oog op de grote foto aan de muur. Het was een beeld van een raceauto die vol gas door een bocht scheurde. Op de motor-kap was een reusachtig pianoklavier gestickerd. Roland was namelijk sponsor van het raceteam AD Sport uit Lummen.

Wauw, daar wilde ik ook wel eens mee rijden!

Deelnemen aan een autorace was al langer een droom. Met Clouseau kwamen we dikwijls langs het circuit van Zolder en telkens dacht ik: hoe cool zou het niet zijn om zelf ook eens achter het stuur van zo'n racewagen te zitten? Alleen was ik ervan overtuigd dat je daar als leek onmogelijk binnen kon raken. Ik behoorde niet tot dat milieu. Op eigen initiatief durfde ik zeker niet bij een raceteam aan te kloppen.

Maar die foto bij Roland was een opening naar een wereld, die me erg nieuwsgierig maakte.

In een opwelling nam ik de foto van de muur en klopte ermee aan bij de baas van Roland. Die zat net in een telefoongesprek. Ik gebaarde dat ik ook wel eens wilde autoracen, draaiend aan een denkbeeldig stuur. De baas knikte en stak zijn duim op.

Ik hing de foto weer aan het haakje en dacht: daar komt nooit iets van.

Later vertrokken we op tournee met Roxette. Toen we in Londen waren, kregen we in ons hotel een fax van Roland: 'We hebben uw vraag begrepen en we gaan checken bij Albert Vanierschot of hij iets kan doen voor jullie.'

Albert Vanierschot was de baas van AD Sport en een levende legende in de racewereld. Toen hij in 1964 begon te racen, was hij nauwelijks achttien. En hij reed alles, zowel wedstrijden op het circuit als rally's. Als autocoureur won hij de ene na de andere prijs. Het aantal trofeeën dat hij thuis op zijn zolder heeft staan, is werkelijk onvoorstelbaar. Zelfs met een kleine Renault Alpine gaf hij grote Porsches en BMW's het nakijken. In zijn jonge dagen reed hij soms zes koersen in één dag. Dan sprong hij letterlijk uit de ene auto om meteen in de andere te wippen en weer te vertrekken.

Mijn broer Kris en ik waren laaiend enthousiast! Als die man ons onder zijn hoede zou nemen, zouden we echt kunnen gaan racen.

Enkele weken later zaten we in Boedapest, toen er een tweede fax kwam: 'Albert Vanierschot zal jullie begeleiden en heeft jullie ingeschreven voor de 24 uur van Zolder.'

What the fuck? De 24 uur van Zolder was de grootste race voor toerwagens in België. Albert had er in 1983 de eerste van drie overwinningen behaald en staat nu nog altijd bekend als de Koning van Zolder. Hij woont trouwens vlak naast het circuit, het gebrul van de motoren weerklinkt tot in zijn woonkamer. Hij geniet daarvan. Op basis van het geluid kan hij je zelfs vertellen wie er net voorbij gevlamd is.

Albert leerde ons de kneepjes van het vak. Nadat hij ons een paar testritten had laten maken, oordeelde hij dat Kris en ik er klaar voor waren. Op de een of andere manier hadden we er enige aanleg voor.

Zo gebeurde het dat ik—nauwelijks enkele maanden nadat ik uit nieuwsgierigheid een foto van de muur had geplukt—zelf achter het stuur kroop van een auto met een reusachtig pianoklavier op de motorkap. Die pianotoetsen kwamen ook terug op het felgekleurde racepak dat ik droeg. Je mag ervan zeggen wat je wilt, maar ik vind die pakken nog altijd mooi.

Dat we in augustus 1992 de 24 uur van Zolder reden voor AD Sport, was een droom die uitkwam.

Kris en ik hebben die wedstrijd niet alleen uitgereden, we eindigden zelfs in de top dertig, beter dan verwacht. We waren vertrokken.

Achteraf bekeken is het raar dat ik van het ene moment op het andere in die racewereld ben gerold. Ondertussen race ik al dertig jaar, terwijl ik vroeger nooit had kunnen vermoeden dat autorijden me zo zou boeien. Ik was wel nieuwsgierig, maar als jonge gast was ik niet fanatiek bezig met auto's of met het racecircuit. Het enige wat ik graag deed, was autorijden.

Terwijl Kris en ik meedraaiden bij AD Sport, kwamen ook de verhalen over de Dakar naar boven. Albert had die mythische rally in de Sahara al enkele keren gereden. Hoewel hij nog nooit de finish had gehaald, had hij de microbe stevig te pakken.

Mijn kennis van de Dakar was zo goed als onbestaande. In die jaren was er weinig verslaggeving over, laat staan dat die tot bij mij raakte. Ik was met andere dingen bezig dan met die obscure woestijnrally. Het enige wat ik wist, was dat de Dakar bijzonder zwaar was. Gekkenwerk in de woestijn, een wedstrijd waaraan alleen de grootste zotten deelnamen, dat was mijn beeld van de Dakar. Behalve Jacky Ickx, de Belgische racelegende die de editie van 1983 had gewonnen, kon ik ook niemand anders noemen die aan de Dakar gelinkt was.

*Gekkenwerk in de woestijn,
een wedstrijd waaraan alleen
de grootste zotten deelnamen,
dat was mijn beeld van de Dakar.*

Van Albert hoorde ik uit de eerste hand hoe het eraan toeging in de woestijn. Hij had de echte pioniersjaren onder Thierry Sabine nog meegemaakt, de man die de Dakar in 1977 voor het eerst had georganiseerd. Sabine kwam tijdens de Dakar van 1986 om het leven toen zijn helikopter in Mali tegen een duin crashte.

Alberts wildste verhalen gingen over zijn avonturen, nadat hij door pech uit de koers was geknikkerd. Samen met zijn copiloot moest hij weer thuis zien te raken, een prestatie die op zich al een trofee verdiende. Hoe meer hij vertelde, hoe meer het bij mij kriebelde om ook te proeven van die mythische rally. 'Doe eens mee, hé', lachte Albert.

'Bwa, ja, nee ...'

Ik twijfelde. Mijn broer Kris zei resoluut nee, maar mijn nieuwsgierigheid was groot. Tegelijk was zo'n woestijnrace iets heel anders dan de voorspelbaarheid van een circuit. Dat boezemde me ook angst in. Ik had nog nooit met een 4x4 gereden, wist ik veel hoe je tegen een duin oprijdt. Het idee van een woestijnrally was geschild, dat was zo ver weg van mijn vertrouwde wereld. Maar net daarom was ik er zo door gebeten. Dat die poort opening, voelde absoluut spectaculair.

In mijn hoofd kreeg het idee vorm. Ik liet Albert weten dat ik die befaamde Dakar toch wel wilde proberen. Al had ik geen idee hoe ik er als *bleu* aan moest beginnen. En dus haalde Albert Jackie Loomans erbij, toen al een zeer ervaren rallyrijder. Misschien kon ik met hem een team vormen?

Zo belandde ik als copiloot aan de zijde van Jackie Loomans aan de start van de Dakar 1996.

Mijn joyride door de woestijn zou beginnen.

LAZER
Helmets

NOKIA
Debie

AD sport
Poland
Castrol
Poland

2

HOOFDSTUK 2

EN TOEN WAS HET VOOR ECHT